

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. S.,** zastoupen JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph. D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 12. 2016, č. j. 28 A 11/2015 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Jičín (dále „městský úřad“) ze dne 15. 7. 2015, č. j. MuJc/2014/25707/DOP/StJ, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla). Městský úřad měl za prokázané, že žalobce dne 11. 9. 2014 řídil v Jičíně osobní motorové vozidlo a poté, co byl kontrolován hlídkou Policie ČR, nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla ani zelenou kartu prokazující pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a odmítl výzvu k podrobení se odbornému měření a následně i lékařskému vyšetření ke zjištění alkoholu v krvi. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz řízení všech motorových

vozidel na dobu 12 měsíců. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Přestupky byly zjištěny tak, že dne 11. 9. 2014 ve 21:37 oznámila na telefonní linku 158 L. B., že od herny Flamengo v Jičíně vyjelo vozidlo, které řídí řidič, kterého viděla pít v herně alkohol a podnapilého před hernou nastoupit do auta, které řídil a odjel s ním na místo, jež policii oznámila. Policejní hlídka poté našla v zaparkovaném autě na místě řidiče žalobce, který na výzvu nepředložil požadované doklady, odmítl výzvu k podrobení se odbornému měření a následně i lékařskému vyšetření ke zjištění alkoholu v krvi. Jako důkaz byly provedeny svědecká výpověď L. B. a jejích kamarádek L. J. a N. H. a dvou policistů, kteří žalobce kontrolovali. Žalobce navrhl výpověď tří svých známých, kteří vypověděli, že žalobce ve skutečnosti seděl za jízdy v autě vzadu a auto řídil svědek P. Z. Totéž potvrdila i svědkyně I. L., která je majitelkou herny Flamengo a která doplnila, že svědkyně H., která v herně dříve pracovala jako provozní, již tuto práci nevykonává, protože na ni byly stížnosti od hostů, včetně žalobce. Jako důkaz byl proveden také záznam z telefonní linky 158 a videozáznam a fotografie z kamery umístěné na budově herny Flamengo, z nějž je patrné, jak žalobce přijel ve 20:00 před hernu autem, vstoupil do herny, ve 21:12 z ní vyšel, auto odemkl, sedl si na místo řidiče a odjel. Městský úřad si vyžádal také stanovisko společnosti SLOT Group, a. s., která provozovala hernu Flamengo a kamerový systém na ní, a Úřadu pro ochranu osobních údajů, podle nějž tento kamerový systém nebyl v době přestupku řádně ohlášen, během řízení byl ovšem tento nedostatek napraven, takže podle městského úřadu šlo pouze o administrativní porušení povinnosti, které nemohlo závažně zasáhnout do soukromého a osobního života žalobce. Městský úřad následně ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu shledal, že kamerový záznam představuje použitelný důkaz, který objasňuje rozpor mezi výpověďmi obou skupin svědků, a to ve prospěch verze vyplývající z výpovědí svědkyň B., J. a H. a zasahujících policistů. Městský úřad tak měl za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27. 8. 2015, č. j. 21612/DS/2015-2/SR, a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 23. 12. 2016. Krajský soud označil hodnocení výpovědí svědků tak, jak jej provedly správní orgány, v zásadě za dostatečné, srozumitelné a provedené při dodržení zásady volného hodnocení důkazů, neboť provedly hodnocení každého důkazu zvlášť i všech důkazů v jejich souhrnu, přičemž přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Z kamerového záznamu bylo možno ověřit skutečnosti vypovídající o průběhu večera 11. 9. 2014 před hernou Flamengo v době mezi 20:00 a 21:30 hod., zejména o pohybu osob a vozidel před hernou, o tom, kdo a kdy z vozu, který přijel před hernu, vystoupil a nastoupil. Bylo tak možno ověřit skutkový stav věci, tedy zejména to, které svědecké výpovědi jsou s ním v souladu a které nikoliv. Konkrétně výpovědi čtyř svědků, které žalobce navrhl a kteří vypovídali v jeho prospěch, byly správními orgány označeny za nevěrohodné a nepravdivé právě proto, že jejich pravdivost vyloučil záznam z kamery umístěné na herně Flamengo. Městskému úřadu krajský soud vytkl, že v první fázi hodnocení svědeckých výpovědí neshledal žádnou pochybnost o objektivnosti výpovědi

svědkyně H., tedy provozní v herně Flamengo, přestože na ni byly podávány opakované stížnosti právě i žalobcem, jak uvedli i někteří svědci. Tato nesprávnost v posouzení její objektivnosti jako svědka však v zásadě neměla vliv na závěr ohledně zjištěných skutkových okolností ve věci, neboť předmětný kamerový záznam následně potvrdil skutečnosti, které ve své svědecké výpovědi uvedla.

[4] Ohledně namítané procesní nepřípustnosti kamerového záznamu jako důkazu se krajský soud ztotožnil se správními orgány, které po posouzení přiměřenosti použitého postupu dospěly k závěru, že pořízením předmětného kamerového záznamu nebylo zasaženo do soukromého a osobního života žalobce, neboť se jednalo o snímané veřejné prostranství před hernou Flamengo. Krajský soud sám provedl test proporcionality. Shledal, že není vyloučen zásah kamerového záznamu do žalobcovy soukromé sféry vzhledem k zachycení jeho postavy i tváře. Kamerový systém pořídila společnost SLOT Group, a. s., která je provozovatelem herny Flamengo. Tento kamerový systém instalovala pro své interní účely jako kontrolní prostředek vstupu osob do herny z důvodu zajištění vyšší bezpečnosti hostů i zaměstnanců. Nebyla přitom splněna zákonná oznamovací povinnost u Úřadu pro ochranu osobních údajů dle § 16 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Nesplnění zákonné oznamovací povinnosti vyhodnotil krajský soud jako formální pochybení v záležitosti administrativního charakteru ve vztahu ke správnímu orgánu; nešlo o porušení právního předpisu takové závažnosti, které by mělo samo o sobě za následek nepoužitelnost pořízeného kamerového záznamu jako důkazu. Kamera snímala veřejné prostranství před budovou, jednalo se o monitoring přístupového místa do herny, nikoliv o cílený monitoring konkrétní osoby. Vzhledem k místu, kde byl záznam pořízen, lze zásah do soukromí dotčených osob považovat za prakticky vyloučený, dotčené třetí osoby tak ani nemohly důvodně očekávat žádnou vysokou míru soukromí. Vzhledem k tomu, že šlo o hernu, tedy místo obecně nepochybně považované za rizikové, kamera umístěná na vstupu do herny sledovala legitimní cíl, nešlo o neoprávněné zasahování do práv třetích osob cíleným narušováním soukromí. Získaný kamerový záznam byl navíc určen pouze pro omezené použití, nebyl dostupný široké veřejnosti a nedošlo ke zneužití deklarovaného legálního cíle prováděného kamerového monitoringu k jiným účelům. Krajský soud proto uzavřel, že instalace kamery na herně Flamengo a jejím prostřednictvím získaný záznam neporušil ústavně zaručené právo na ochranu soukromí. I cíl, kterého mělo být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, lze označit za legitimní a použitý postup za přiměřený, neboť pořízený záznam byl využit jen pro nezbytně nutný účel ve správním řízení a nebyl nijak zneužit.

[5] Na záznamu sice nebyla poznat státní poznávací značka automobilu, žalobce sám však byl identifikovatelný dostatečně a bylo poznat, že v inkriminovanou dobu nasedl do motorového vozidla na místo řidiče a s vozidlem odjel, což některé svědecké výpovědi potvrdilo jako pravdivé, jiné vyvrátilo. Identifikace motorového vozidla pak vyplynula z jiných důkazů, zejména ze svědeckých výpovědí, které byly vyhodnoceny jako věrohodné. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku možné manipulace s kamerovým záznamem.

[6] Krajský soud zamítl i námitku, že úřední osoba městského úřadu postupovala v průběhu řízení nestandardně, když se neomezila pouze na doručení písemnosti provozovateli herny, ale poučovala jej o povinnostech při provozování kamerového

systému, dopouštěla se hodnocení právního stavu, který neměla ve své kompetenci, a vyptávala se na okolnosti pořizování záznamů. Úřední osoba se dle krajského soudu pouze zeptala, zda je kamerový systém provozován v souladu se zákonem. Skutečnost, že písemnost byla doručena přímo správním orgánem samotným, aniž by předtím byl učiněn neúspěšný pokus o doručení do datové schránky adresáta, nepředstavuje vadu, která by měla jakýkoliv vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[7] Krajský soud proto uzavřel, že svědecké výpovědi trojice svědkyň, kontrolujících policistů, záznam z kamery umístěné na budově herny Flamengo a záznam o telefonátu na policejní linku 158 tvoří ucelený důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících důkazů staví najisto, že se přestupkového jednání dopustil právě žalobce.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal s jeho žalobními námitkami proti skutkovým zjištěním, konkrétně s jeho tvrzením, že obsahu videozáznamu nelze přikládat takovou váhu, jakou mu přikládají správní orgány, neboť je na něm muž, který může a nemusí být stěžovatel, který jde k autu, jehož barva na černobílém záznamu není přesně určitelná, nastupuje do auta, ale nedá se s jistotou tvrdit, zda do zadních či předních dveří, a odjíždí možná směrem k centru Jičína, možná směrem jiným. Krajský soud ovšem pouze uvedl, že si stěžovatel protiřečí, když na jedné straně tvrdí, že na záznamu není on, a na druhé straně namítá zásah do svého práva na soukromí. Navíc soud bez toho, aby stěžovatele na jednání viděl, uvedl, že z fotografií pořízených z kamerového záznamu i z kamerového záznamu samotného je zřejmé, že zachycují žalobcovu celou postavu i jeho tvář. Stěžovatel přitom v žalobě namítal, že není prokázané, zda postava na záznamu je skutečně on, dále že není jisté, do kterých dveří auta tato postava nastupuje a zda se vůbec jedná o jeho auto.

[10] Krajský soud se také dostatečně nevypořádal s námitkami ohledně možné manipulace s videozáznamem. Jediné, k čemu se krajský soud vyjádřil, byl nesprávný čas uvedený na kamerovém záznamu. Krajský soud se přitom dostal do jakési důkazní „smyčky“, když ani jeden z důkazů hovořících v neprospěch žalobce neobstojí. Krajský soud sestavil skutkový děj z důkazních prostředků, přestože objektivita jednoho není podporována jiným nezpochybněným důkazem. Krajský soud navíc nijak nereagoval na výslovné upozornění stěžovatele na závěry judikatury, které se neslučují s důkazní „smyčkou“, a tuto judikaturu předloženou stěžovatelem zcela ignoroval.

[11] Krajský soud nijak nereagoval na žalobní námitky zpochybňující obsah výpovědí svědkyň z důvodu špatné viditelnosti a zpochybňující věrohodnost jejich výpovědí z důvodu pochybné motivace ke sledování stěžovatele či konzistence podaných výpovědí. Krajský soud se vyjádřil pouze k výpovědi svědkyně H., u níž připustil pochybnost o její objektivitě. Nijak se však nevypořádal s faktem, že další dvě svědkyně jsou jejími

kamarádkami, které spolu s ní měly s těžko uvěřitelným morálním a občanským uvědoměním sledovat stěžovatelovo auto, přivolat policii a následně hlídku nasměrovat ke stěžovatelově autu. Krajský soud nezohlednil, že proti čtyřem svědeckým výpovědím prokazujícím stěžovatelovu nevinu, stojí pouze tato zjevně neobjektivní svědectví.

[12] Dále pak stěžovatel namítal nesprávné posouzení právní otázky přípustnosti kamerového záznamu z kamery na herně Flamengo jakožto důkazu ve správním řízení. Krajský soud podle stěžovatele nesprávně aplikoval závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 - 68. V něm šlo totiž o záznam, z nějž nebylo možné identifikovat osoby řidičů nebo tabulky registračních značek vozidel. V nyní posuzovaném případě naopak krajský soud uvedl, že kamerové záznamy z herny Flamengo *„zachycují žalobcovu celou postavu i jeho tvář*". Krajský soud proto nemohl vyjít z právního názoru citovaného rozsudku, podle nějž platí, že *„není-li s přihlédnutím ke konkrétním aspektům věci myslitelné, aby obrazový záznam osoby mohl vůbec zasáhnout do jejího práva na soukromí či práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů fyzické osoby, je takový záznam použitelný v rámci dokazování v sankčním řízení, a to bez ohledu na to, zda s takovým postupem vyslovila dotyčná osoba souhlas.*"

[13] V citovaném rozsudku byly i další odchylky od nyní řešeného případu: kamerový systém byl viditelně umístěn na budově; monitorováno bylo veřejné prostranství, kde lze existenci soukromí dotčených osob považovat prakticky za vyloučenou, zatímco v nyní posuzovaném případě šlo o snímání vnitřních prostor a bezprostřední blízkosti herny, a to ještě v nočních hodinách. Navíc je důležité, zda kamerový záznam zachycuje určité charakteristické rysy a skutečnosti, na základě kterých by bylo možno stěžovatele přímo nebo nepřímo identifikovat. Ve stěžovatelově případě tedy došlo na rozdíl od citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu k silnému zásahu do práva na soukromí.

[14] Monitorování prostoru bylo přitom prováděno nezákonným způsobem. Záznam byl pořízen bez souhlasu snímaných, bez upozornění snímaných (nebyly umístěny žádné tabulky s oznámením o tom, že jsou prostory uvnitř či dokonce vně herny Flamengo snímány kamerovým systémem) a kamerový systém nebyl registrován u Úřadu pro ochranu osobních údajů. Nebyla tedy dodržena žádná ze zákonných podmínek. Nezákonnost pořizovaného záznamu je pak o to palčivější, že docházelo ke kontinuálnímu a nepřerušovanému záznamu osob, a to rozhodně nikoli jen na veřejném prostranství, ale i uvnitř budovy včetně prostor přilehlých k záchodkům.

[15] Zásah do stěžovatelova práva na soukromí navíc neobstojí v testu proporcionality. Proti ústavně garantovanému právu na soukromí totiž stojí pouze zájem společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána. K tomu však Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku stanovil, že zájem na odhalení a potrestání společensky nežádoucího chování nemůže *a priori* převážit nad ústavně zaručeným právem na nedotknutelnost soukromí osoby či obecněji její integrity. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že kamerový systém byl umístěn s legitimním cílem, jímž byla ochrana majetku provozovatele herny a ochrana zdraví personálu a hostů herny. Následně však krajský soud z tohoto legitimního cíle dovodil, že byla-li kamera umístěna s legitimním účelem, může být záznam z ní využit k jakémukoli účelu, přičemž nedošlo ke

zneužití záznamu pro jiný než chráněný účel. Podle stěžovatele by takový závěr nepřípustně přetvořil závěry konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva a ve svém důsledku by představoval systémové omezení ústavně garantovaných svobod a práva na soukromí. Přijetí tohoto názoru by znamenalo, že by orgány veřejné moci mohly využít jako důkaz proti komukoli kamerový nebo jiný záznam pořízený soukromou osobou zcela v rozporu se zákonem, a to pro jakékoli správní či trestní řízení, bez ohledu na to, jaký účel pořízení záznamu sledovalo.

[16] Stěžovatel proto trvá na nezákonnosti použití kamerového záznamu jako důkazu v rámci správního řízení o přestupku na úseku regulace dopravy na pozemních komunikacích. Přitom není-li kamerový záznam použitelný jako důkaz, pak není možné zákonně rozhodnout o jeho vině ze spáchání přestupku, neboť ostatní důkazy neobstojí pohledem zásady *in dubio pro reo*.

[17] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Při posouzení prvního okruhu námitek týkajících se tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel byl potrestán za přestupky, k jejichž prokázání stačilo ze skutkového hlediska postavit na jisto, že v rozhodné době řídil automobil a že po zastavení automobilu odmítl předložit policistům požadované doklady a podrobit se dechové zkoušce a následně vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi. Stěžovatel zpochybňoval z těchto skutečností pouze to, že auto řídil. V kasační stížnosti přitom vytýkal krajskému soudu, že se dostatečně nezabýval jednotlivými právními a skutkovými tvrzeními, jimiž zpochybňoval tu verzi skutkového příběhu, na níž své rozhodnutí postavili městský úřad a žalovaný.

[21] Právě v situaci, kdy proti sobě stojí dva skutkové příběhy, ovšem více než jindy platí názor Ústavního soudu vyjádřený v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal krajskému soudu, že se dostatečně nezabýval v žalobě uplatněnými výtkami proti neurčitosti záznamu z kamerového systému, proti možné manipulaci s tímto záznamem a proti objektivitě svědectví kamarádek svědkyně H.

K tomu je však třeba připomenout, že zde krajský soud v první řadě posuzoval, zda byl skutkový stav, na němž byla postavena správní rozhodnutí, dostatečně prokázán způsobem souladným s § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že byl tento skutkový stav, tedy rozhodující tvrzení, že stěžovatel v rozhodné době řídil automobil, prokázán zcela dostatečně. Klíčová je přitom již výpověď samotných zasahujících policistů ze dne 6. 11. 2014, jejichž objektivita nebyla stěžovatelem nijak napadena. Z jejich výpovědí je zřejmé, že v době jejich příjezdu stěžovatel seděl v autě na místě řidiče (krom toho svědkové vypověděli, že měl vrávoravou chůzi a že se s nimi radil, zda je pro něj výhodnější, aby podstoupil dechovou zkoušku, nebo ne). Už jen z toho, že se nezpochybnitelně nacházel na místě řidiče, vyplynula vyvratitelná domněnka, že auto řídil, leda by přesvědčivě vysvětlil, že se na místo, které je obvykle užíváno pouze řidičem, dostal nějakým jiným způsobem. Stěžovatel sice během řízení přišel se svou verzí, podle níž se nechal z herny odvézt a pak si přesedl na místo řidiče, tuto verzi ovšem prokazoval pouze svědeckými výpověďmi svých tří kamarádů a majitelky herny Flamengo.

[24] V této situaci tedy kamerové záznamy a svědecké výpovědi trojice svědkyň, které jeho řízení v podezřelém stavu oznámily, sloužily jako indikátor toho, který z těchto skutkových příběhů je pravdivý, sloužily tedy jako pomyslný jazýček na vahách mezi verzí, která se zdála být očividná a vyplývala již z toho, že stěžovatel seděl v autě na místě řidiče, a verzí, kterou se snažil posléze dokázat oněmi čtyřmi výpověďmi. Výpovědi trojice svědkyň a kamerové záznamy ovšem jednoznačně podpořily prvou verzi a zároveň nade vší pochybnost vyvrátily verzi stěžovatelovu.

[25] Je pravda, že se krajský soud zabýval pouze pochybnostmi o objektivnosti výpovědi svědkyně H., nikoli jejích dvou kamarádek. To ovšem odpovídá žalobě, kde se stěžovatel v rozsahu dvou odstavců věnoval možné neobjektivnosti svědkyně H., zatímco k ostatním dvěma svědkyním pouze uvedl, že to byly její „bezpochyby loajální kamarádky“. Takové tvrzení však ani nevytváří samostatnou žalobní námitku, tím méně námitku, se kterou by se musel krajský soud výslovně vypořádat. Stěžovatel se snaží vytvářet dojem, že svědkyně byly domluvené a že naprostá shoda v jejich výpovědích je podezřelá. K tomu je ovšem třeba připomenout, že ze svědeckých výpovědí založených ve správním spise je naopak zjevné, že svědkyně popisovaly události z poněkud odlišných perspektiv a například svědkyně J. vypověděla, že si je identitou stěžovatele jistá jen na 90 %, nikoli na 100 %, jak by patrně vypovídala, kdyby nevycházela ze svých vzpomínek, ale z jakkoli dohodnutého scénáře. Stěžovatelovy ironické výtky ohledně motivace svědkyň k tomu, aby jely za stěžovatelovým autem, jsou v kasační stížnosti nemístné, protože v dané chvíli nedělaly nic jiného, než že na místo přivolaly policejní hlídku. S jakou motivací ohlásily na Policii ČR, že vidí stěžovatele, který byl podle jejich názoru pod vlivem alkoholu, nastupovat a řídit auto, není rozhodné, protože ať už byly jejich motivace jakékoli, nemohly mít vliv na následné kroky a zjištění učiněná policejní hlídkou.

[26] Tvrzení o nevyvrácené manipulaci se záznamem z kamerového systému sice stěžovatel opakuje i v kasační stížnosti, ovšem nijak nekonkretizuje, z čeho dovozuje, že by k ní mělo dojít. Jinak řečeno, vytýká zde krajskému soudu pouze to, že se nevypořádal s hrozbou, jejímuž uskutečnění nic nenasvědčuje a kterou i sám uvádí pouze jako

hypotetickou. Co se pak týče určitosti kamerového záznamu, její zpochybnění samo o sobě nevyvrací dostatečnost ostatních skutkových zjištění, protože kamerové záznamy zde nejsou rozhodujícím důkazem prokazujícím stěžovatelův přestupek, tím je výše zmíněný nezpochybnitelný fakt, že jej policejní hlídka zastihla ve stojícím autě na místě řidiče. Předmětný kamerový záznam tak nemusí splňovat stejné nároky, jako kdyby měl být jediným důkazem, který by prokazoval stěžovatelovu vinu; v takovém případě by jistě bylo nezbytné, aby z něj bylo jasně patrné, v jakém konkrétním čase nastoupil do automobilu a na jaké konkrétní místo. Za situace, kdy má tento důkaz pouze podpůrnou povahu, dostačuje, že kamerový záznam nijak nenasvědčuje tomu, že by pro stěžovatele někdo přijel a naložil jej na zadní sedadlo, ale naopak tomu, jak je vidno i z fotografií založených ve správním spise, že se stěžovatel odpojil od skupiny přátel, odešel k autu, odemkl si jej a odjel.

[27] Tvrzení, že krajský soud stěžovatele nikdy neviděl, takže jej nemohl podle fotografií ztotožnit, je pak zjevně účelové. Pokud by osoba na záznamu nebyla stěžovateli podobná, jistě by to uplatnil již před správními orgány, které mohly jeho podobu se záznamy přímo konfrontovat, nebo mohl trvat na ústním jednání, aby krajský soud přesvědčil, že vypadá jinak než osoba na záznamu. Uplatnit námitku nedostatečného prokázání vzhledu teprve před soudem, který stěžovatele fyzicky nikdy neviděl, je skutečně účelový postup.

[28] Nelze tedy tvrdit, že se krajský soud a předtím správní orgány dostaly do důkazní „smyčky“. Pouze pracovaly s důkazy, z nichž sice žádný sám o sobě přesvědčivě a nezpochybnitelně neprokazoval, že stěžovatel v rozhodné době řídil automobil. Společně však tuto skutečnost prokázaly způsobem, který byl krajským soudem právem označen za dostatečný a ani Nejvyšší správní soud o něm nemá žádné pochybnosti. Svou zmínkou o „smyčce“ stěžovatel fakticky požaduje, aby každý z důkazů dostatečně prokazoval skutkový stav i sám o sobě, takový požadavek je ovšem nepřiměřený; plně dostačuje, pokud se důkazy navzájem doplňují a takto prokazují skutkový stav. K tomu přitom stačí i vzájemně se podporující důkazy nepřímé, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 - 48: *„Nepřímé důkazy, z nichž je dovozována odpovědnost za přestupek, musí tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních.“*

[29] Druhým okruhem námitek stěžovatel polemizoval s tím, jak krajský soud posoudil přípustnost použití kamerového záznamu na herně Flamengo jako důkaz v přestupkovém řízení, a s tím, že tento zásah do stěžovatelova práva na soukromí označil za proporcionální. Testu proporcionality tohoto zásahu se krajský soud zevrubně věnoval na stranách 14 až 16 svého rozsudku, Nejvyšší správní soud jej proto nebude provádět celý znovu. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti zejména tvrdí, že způsob, jakým krajský soud posoudil přípustnost tohoto důkazu, je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 - 68, publ. pod č. 2518/2012 Sb. NSS, s nímž závěry krajského soudu podrobně konfrontuje, přičemž odlišuje jak právní, tak skutkové okolnosti obou případů. Nejvyšší správní soud proto považuje za nutné nejprve podrobněji připomenout skutkové okolnosti a právní závěry tohoto rozsudku, který je v kasační stížnosti pouze útržkovitě citován.

[30] Tento rozsudek se týkal stěžovatele odsouzeného za dopravní přestupek, jehož odsouzení bylo důkazně opřeno zejména o záznam z kamerového systému sportovní haly, který prokazoval, že stěžovatel naboural při couvání jiné vozidlo. Nejvyšší správní soud konstatoval, že skutečnost, že je kamerový systém provozován soukromou osobou bez požadovaného oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů, nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost důkazu v podobě záznamu z tohoto kamerového systému. Při zvažování jeho zákonnosti a použitelnosti je třeba poměřovat legitimitu cíle sledovaného pořízením záznamu a přiměřenost použitého postupu. Zejména zde však Nejvyšší správní soud systematizoval přípustné a nepřípustné kamerové systémy podle toho, kdo a proč je provozuje: „*Zaznamenání podoby a počínání osoby v konkrétním místě a čase lze posoudit i jako pořízení obrazového záznamu týkajícího se fyzické osoby, které taktéž požívá ochrany před zneužitím, v souladu s výslovnou dikcí § 12 odst. 1 občanského zákoníku. Podmínkou sine qua non však je způsobilost takového záznamu identifikovat zaznamenanou osobu (...). Aby mohlo dojít k neoprávněnému zásahu do tohoto osobnostního práva, musí být takový projev bez svolení dotčené osoby či zákonné licence (...) minimálně zaznamenán; z hlediska řešené problematiky s ním pak navíc musí být následně nakládáno. Platí tedy, že předmětné osobnostní právo nemůže být obrazovým záznamem atakováno, nepostačí-li tento záznam k identifikaci osoby; v opačných případech je nutno vycházet z toho, že k zásahu do tohoto práva došlo, neboť takový projev je zaznamenán a je s ním nakládáno pro potřeby dokazování.*“ Je přitom důležité, zda byl obrazový záznam pořízen orgánem veřejné moci, či zda je jeho původcem soukromá osoba: „*Zjednodušeně řečeno, existoval-li mezi pořizovatelem záznamu a dotčenou osobou (do jejíhož osobnostního práva bylo záznamem zasaženo) vztah vertikální, musí být takový postup zákonem výslovně předpokládán a musí být striktně splněny všechny podmínky zákonem vyžadované; existuje-li mezi těmito subjekty vztah horizontální, nelze takový záznam, i při nesplnění všech s tím spojených zákonných omezení, pro potřeby dokazování a priori vyloučit. (...) Pokud je kamerové snímání prováděno nikoli náhodně, ale systematicky a je-li z něho prováděn záznam, umožňující následně provést identifikaci osoby (...), jde mimo jakoukoli pochybnost o zpracování osobních údajů (...) a tato činnost proto podléhá též reglementaci citovaného zákona. Za této situace (...) je tedy provedení kamerového záznamu (tedy zpracovávání osobních údajů) zásadně podmíněno souhlasem dotčené osoby (...). Není-li tohoto souhlasu, a není-li zároveň dána některá z výjimek z tohoto pravidla, uvedených v § 5 odst. 2 větě druhé citovaného zákona (...), jde o zpracování osobních údajů prováděné v rozporu se zákonem a dochází tím tedy i k neoprávněnému zásahu do soukromí dotčené osoby (...) Není sporu o tom, že každý, kdo hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje, je povinen (vyjma případů uvedených v § 18 zákona o ochraně osobních údajů) učinit u Úřadu kvalifikované oznámení (§ 16 odst. 1 a 2 zákona).*“ Provozování kamerového systému bez předchozího oznámení a zápisu do registru nicméně nemá bez dalšího za následek neoprávněnost zpracovávání osobních údajů, neboť „*v případech, kdy mezi pořizovatelem obrazového záznamu a subjektem, který je na něm zaznamenán, existuje horizontální vztah, nemusí ani případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu vždy a nutně znamenat nepoužitelnost tohoto důkazního prostředku jako důkazu. V těchto případech proto bude nutné provést jistý test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. (...) Zájem na odhalení a potrestání společensky nežádoucího chování tedy především nemůže a priori převážit nad ústavně zaručeným právem na nedotknutelnosti soukromí osoby či obecněji její integrity. Kromě samotné závažnosti protispolečenského jednání, stran kterého je řízení*

vedeno, je tak vždy (a především) nutno uvážit, jaký byl důvod pořízení kamerového záznamu soukromou osobou, tedy sledovala-li jím legitimní, obecně právem aprobovaný cíl, či naopak jeho účelem bylo například neoprávněně zasahovat do práv jiného (zejména cílené narušování soukromí). Směřoval-li například k ochraně majetku pořizovatele, je nutno uvážit, zda pořízení kamerového záznamu bylo jediným možným způsobem k dosažení tohoto cíle, či zda se nabízely i jiné možnosti, méně zasahující do právní sféry jiných osob.“

[31] V reakci na argumentaci obsaženou v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konfrontuje právní názory vyjádřené v citovaném rozsudku s nyní posuzovaným případem. Není pravda, že krajský soud nemohl z tohoto rozsudku vyjít, protože se týkal situace, kdy obličej pachatele nebyl identifikovatelný, zatímco v nyní posuzovaném případě ano. Nejvyšší správní soud totiž ve skutečnosti případy, kdy osoba není z kamerového záznamu identifikovatelná, pouze „vyloučil před závorku“ jako ty, v nichž vůbec nedochází k zásahu do práva na soukromí; pouze u těch, v nichž je identifikace osoby možná, má smysl poměřovat důvody pořizování kamerových záznamů s mírou, v jaké zasahují do soukromí zaznamenávaných osob.

[32] Dále z citovaného rozsudku jasně plyne, že přípustným může být takto pořízený důkaz i tehdy, kdy je kamerový systém provozován bez zákonem požadovaného oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů a bez souhlasu zaznamenávaných osob. Tudíž ani to, že nebyla splněna žádná z těchto zákonných podmínek, jak upozorňuje stěžovatel, ještě z takto získaného důkazu nečiní nutně důkaz nepřípustný.

[33] Podle stěžovatele pořízení tohoto důkazu neobstojí ani v testu proporcionality. K tomu je třeba připomenout, že podle citovaného rozsudku je třeba zvažovat nejprve to, zda legitimnímu cíli slouží obecně samotné provozování kamerového systému na daném místě, a dále to, zda takto získaný důkaz v případě konkrétního obviněného může být legitimně proveden v daném přestupkovém řízení.

[34] Ve vztahu k obecnému provozování kamerového systému na herně Flamengo Nejvyšší správní soud nevidí žádnou podstatnou odlišnost oproti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu. I zde byl konkrétní kamerou, jejíž záznamy byly použity, snímán veřejný prostor, totiž prostor před hernou a příchod k vozovce, kde stálo auto, a i zde byla legitimním cílem umístění kamerového systému ochrana majetku, což je v případě herny, kde mohou být shromažďovány i značné finanční částky, zcela pochopitelné. Požadavek legitimního účelu má především zabránit tomu, aby za přípustné byly označovány záznamy pořízené z kamer, které byly umístěny z důvodů blížících se špehování či dokonce voyeurismu. Tak tomu však v nyní posuzovaném případě zjevně nebylo (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 173/2016 - 20), takže lze tvrdit, že umístění kamerového systému, byť řádně a včas neohlášeného Úřadu pro ochranu osobních údajů, sledovalo legitimní cíl. Stěžovatel upozornil, že kamerový systém snímal i vnitřní prostory, ovšem jednak není zcela zjevné, čím je toto tvrzení podpořeno, a jednak o záznamy z kamer umístěných vevnitř v nyní posuzovaném případě vůbec nejde, zejména ne o záznamy prostor přilehlých ke stěžovatelem zmiňovaným záchodkům. Dále stěžovatel upozornil na to, že ke snímání docházelo i v nočních hodinách, to je však v případě herny zcela pochopitelné a není zjevné, proč by noční snímání bylo větším zásahem do soukromí než snímání přes den.

[35] Takto získaný důkaz pak mohl být v daném přestupkovém řízení ve věci stěžovatele legitimně proveden. V citovaném rozsudku je uvedeno pouze tolik, že zájem na odhalení a potrestání společensky nežádoucího chování nemůže *„a priori převážit“* nad ústavně zaručeným právem na nedotknutelnosti soukromí osoby či obecněji její integrity. To, že nemůže *„a priori převážit“*, však neznamená, že nemůže převážit nikdy, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti. Jak již bylo řečeno, podrobný test proporcionality, v němž bylo zjišťováno, zda převáží či nikoli, již provedl krajský soud. Nejvyšší správní soud proto pouze dodává, že ve stěžovatelově případě zde proti sobě stál na straně jedné zcela marginální zásah do soukromí představovaný krátkým záznamem jeho pohybu ve veřejném prostoru, totiž jeho odchodu z herny. Tento záznam nevypovídal nic o jeho soukromí, neměl jakkoli intimní či ponižující povahu a nebyl ani zkombinován s dalšími záznamy z veřejných prostranství, s nimiž by společně umožňoval vytvořit si představu o stěžovatelových životních návycích, a tak zasáhnout do jeho informačního sebeurčení (k tomuto „mozaikovému efektu“ viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Uzun proti Německu ze dne 2. 9. 2010, stížnost č. 35623/05). Na straně druhé pak stál veřejný zájem na řádném prošetření přestupků v silniční dopravě, totiž zejména velmi závažného přestupku vymezeného v § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Jeho smyslem je potrestat ty řidiče, u nichž je podezření, že ohrožují sebe a ostatní účastníky silničního provozu řízením pod vlivem alkoholu či návykových látek, ale v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu se odmítnou podrobit vyšetření, jímž by toto podezření bylo potvrzeno, či vyvráceno. Váží-li proti sobě Nejvyšší správní soud onen marginální zásah do stěžovatelova soukromí a tento zájem na spravedlivém prošetření takto závažného přestupku, dospívá k závěru, že použití daného kamerového záznamu bylo plně proporcionálním zásahem do stěžovatelova práva na soukromí.

[36] Tento kamerový záznam byl tedy přípustným důkazem a městský úřad jeho použitím neporušil ani stěžovatelovo právo na soukromí, ani jeho procesní práva v přestupkovém řízení. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[37] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu